

Anna Sójka
MÂNDRIA
sau

CUM SĂ CÂȘTIGI O BĂTĂLIE

7

Maria Ewa Letki

GELOZIA

sau

VEȘTI DIN SALONUL FRĂGUȚELOR

26

Renata Piątkowska

FRICA

sau

LACUL FACE CU OCHIUL LUI VERDE

46

Anna Sójka

MÂNDRIA

sau

CUM SĂ CÂȘTIGI O BĂTĂLIE

7

Maria Szarf

RUȘINEA

sau

CUM SĂ TE LUPTI CU UN MONSTRU

16

Eliza Piotrowska

BUCURIA

sau

E SUFICIENT SĂ-ȚI DESFACI PUȚIN CRAVATA

34

Roksana Jędrzejewska-Wróbel

NEAJUTORAREA

sau

SPUNE CUIVA

56

Liliana Fabisińska

MULȚUMIREA

sau

DOMNIȘOARA NAZ ȘI LUNA DE PE CER

68

Anna Onichimowska

TRISTEȚEA

sau

UNEORI NU ESTE UȘOR

78

Beata Ostrowicka

UIMIREA

sau

CUM A FOST CU TALISMANUL FERICIRII

88

Joanna Krzyżanek

DORUL

sau

DOMNUL ȘIRET ȘI CLASA A V-A B

98

Anna Czerwińska-Rydel

COMPASIUNEA

sau

CELE MAI BUNE PLĂCINTE

110

Agnieszka Frączek

FURIA

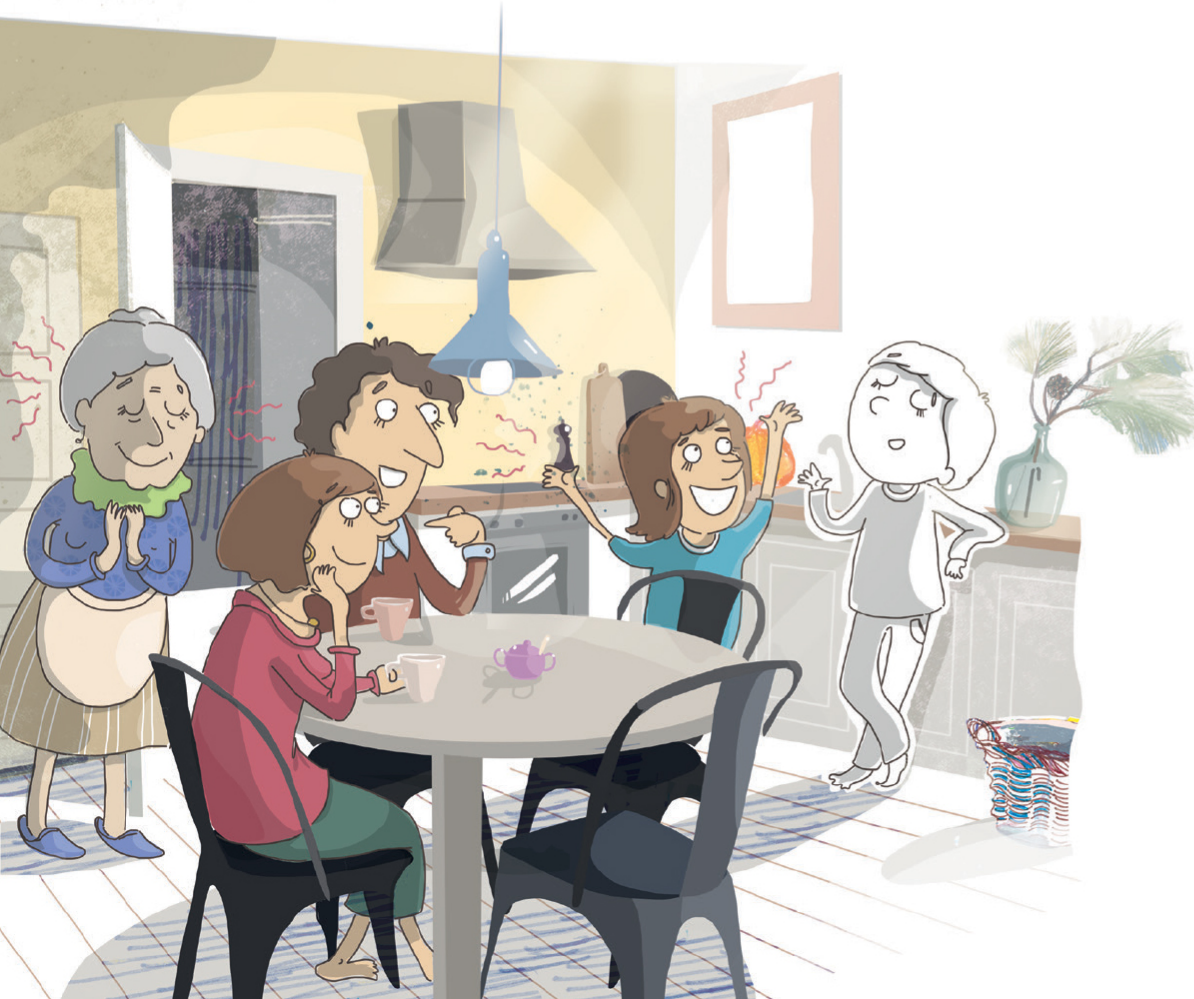
sau ZDRANG!

122

O să pot să ascult muzică fără să deranjez pe nimeni. Jocul de îndemânare și enciclopedia animalelor nu mă interesează. De altfel, nu intenționez să ies pe locul doi sau trei. O să-mi pun la bătaie talentul – voi scrie o povestire. Sunt sigur că voi câștiga.

Entuziasmat și gândindu-mă la victorie, nu mi-am dat seama că n-am citit ce era mai important, și anume că era vorba despre o OLIMPIADĂ a sporturilor.

Când am observat, era prea târziu. Eram deja pregătit mental să țin piept chiar și unor adversari sportivi. Căștile wireless meritau orice efort. „Motivația este esențială!” spune bunica.

— Mă bucur că ești interesat de activitățile sportive. Sportul înseamnă sănătate, mi-a zis mama.

— O să ne antrenăm amândoi sâmbătă, fiule. Așa vom petrece timp împreună, a spus tata.

— Vreau să vin și eu cu voi, a intervenit Natalia, apoi a fugit în camera ei, probabil ca să pregătească un poster pe care va scrie: „Mircea e cel mai bun!”

— Știți că, de fapt, pe mine mă interesează căștile wireless, nu sportul, nu-i așa? i-am întrebat pe mama și pe tata și am observat că s-au întristat.

Trebuia să încep să mă antrenez. Aflasem că pot să aleg două discipline sportive, a treia fiind un cros.

Am ales mersul cu trotineta și scufundările. Mi se par sporturi mai ușoare. Merg bine pe trotinetă și mă pricep la scufundări. Poate că nu sunt cel mai rapid înotător, dar mă scufund cel mai bine dintre toți cei pe care-i știu. Ambele concursuri pun preț mai degrabă pe îndemânare decât pe viteză și forță și, fiind atât de motivat, deja mă simt învingător.

Totuși, crosul necesită puțin antrenament. Drept urmare, timp de o lună înaintea olimpiadei am alergat împreună cu tata în zilele de sâmbătă, duminică-dimineața și vineri după-amiaza. La început a fost greu și uneori voiam să renunț. Dar tata m-a încurajat să continui, a crezut în mine și în cele din urmă m-am obișnuit, mi-am găsit ritmul și am început să mă descurc destul de bine.

Bunica a fost cercetașă în copilărie și m-a introdus în tainele crosurilor. A fost mai distractiv decât mă așteptam.

Între timp, olimpiada a devenit un eveniment important. Toți participanții au venit însoțiți de familia emoționată.

— Sunt mândră de tine, Mircea, mi-a spus mama.

— Și nu uita că important este să te distrezi, chiar dacă nu ieși pe primul loc, a completat tata.

— I-am spus Iuliei că tu o să câștigi, mi-a spus Natalia. Sora ei, Marta, n-are nicio șansă în fața ta.

Eram convins că Natalia are dreptate, că eu voi câștiga marele premiu.

Căști wireless, căști wireless, repetam în gând.

Olimpiada s-a desfășurat pe stadionul din oraș și la bazinul de lângă el. Personalul de serviciu menținea ordinea și se asigura că primeam ajutor dacă aveam nevoie. Și profesorii de la școală au fost prezenți la eveniment. Am fost impresionat de organizare.

Bazinul s-a aglomerat repede. Înotătorii au fost cronometrați, dar au putut să-și aleagă stilul preferat. Cei câțiva scufundători, printre care eram și eu, au parcurs o anumită distanță pe sub apă și au scos o sticlă de apă de pe fundul bazinului. Punctajul se afișa pe o tabelă mare.

Am ieșit pe locul al doilea, dar credeam în continuare că voi câștiga căștile wireless. Concursul nu se sfârșise.

Între timp, publicul s-a adunat în tribunele stadionului și toată lumea aștepta noua probă. Părinții au adus prăjituri și limonadă de casă, așa că nimănui nu-i era nici foame, nici sete. Și, bineînțeles, au făcut schimb de rețete. Dacă s-ar fi organizat un concurs de prăjituri, sunt sigur că plăcinta cu prune a bunicii mele ar fi ieșit pe primul loc.

Concursul pe trotinetă a fost alcătuit din câteva probe de îndemânare, cum ar fi slalom, care a fost foarte ușor pentru mine, sau ridicarea de la sol a unor mingi din mers. Am ieșit pe locul întâi.

Sora mea, Natalia, flutura afișul pe care scria „Mircea e cel mai bun!” Auzeam aplauzele și încurajările publicului și mă simțeam foarte bine.

Nu mai aveam nicio îndoială că eu voi câștiga căștile wireless.

După a doua probă, au fost aleși cei mai buni cinci participanți din fiecare grupă de vârstă. Oficialii i-au condus pe concurenți la linia de start pentru cros. Trebuie să recunosc că nu a fost ușor. La cros trebuie să găsești în cel mai scurt timp punctele de control – care sunt marcate pe o hartă. Copiii mai mici plecau din alt punct. Oficialii ne lăsau să plecăm pe traseu unul câte unul, la câteva minute distanță, notând timpul de start. Crosul s-a desfășurat în pădurea din jurul stadionului. Terenul nu era greu de parcurs, dar dealurile și potecile care se intersectau complica puțin misiunea.

În apropiere era o cărare ce ducea la ieșirea din pădure, unde așteptau oficialii. Unul dintre ei venea alergând spre noi. Auzise și el plânsul lui Iancu. În spatele lui era profesoara de sport, doamna Luca. Este cam severă.

Nu este profesoara mea preferată, deoarece nu apreciază fascinația mea pentru trotinetă.

Am pornit în viteză. Pe harta mea erau însemnate toate elementele pe care le puteam întâlni în pădure: potecile, poienile, stâncile, râpele, dealurile, copacii și, bineînțeles, punctele de control. Bunica mă instruisese bine, așa că puteam să citesc indicațiile cu ușurință. La al treilea punct de control am ajuns-o pe Marta, sora mai mare a Iuliei.

Ne-am zâmbit unul altuia și ne-am salutat, apoi fiecare și-a continuat traseul, amândoi gândindu-ne la căștile wireless.

Deodată, s-a întâmplat un lucru care, după cum spune bunica, „a schimbat cursul istoriei”. De undeva din tufele din pădure se auzea cineva plângând și strigând:

— Mami, m-am rătăcit! Ajutor! Ajutor!

— Este un copil mai mic, a spus Marta, cu respirația întretăiată din cauza efortului.

— Care s-a rătăcit, am adăugat eu.

Trebuia să facem ceva. Am fugit amândoi în direcția din care se auzea copilul mai mic, anunțându-l că venim. Ne-am zgâriat în țepii tufelor și ne-am înțepat trecând peste pietre ascuțite. Am urcat pe un zid de piatră. În tot acest timp, copilul mai mic a continuat să plângă. Într-un final, l-am găsit. Era Iancu, din clasa întâi. Speriat, el era așezat pe trunchiul unui copac și plângea.